

У Новоме Саду 30. септембра 1887.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10. — 5. — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernauer Gürtelstrasse, Nr. 9.) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жит.

Отрвенија,
Ево, — Тиса како с' држи —
(ка и његов бан).
То је изд'о неотице
Сињор Талијан.

Он се држи тек за ветар
Зуома траљавим.
И држе га Талијани
Рукм' каљавим.

Сто, и двеста, а и триста
Тисућ прождере
Један сретчић док се Тисин
Човек избере.

А што народ на нос пада,
То он не хаје.
Тим ће — вели — више бити
Душопродаје.

Тако само, само тако
Одржава с' он.
На највећем неморалу
Господства му трон,

И с његова кипа спада,
Гле, покривало.
И он стоји пред Европом,
С опростењем: го.

Сви се смеју; а он ћути
Голофигурни.
„Имам“ — вели — „пет година
Ипак сигурни.“

Пет година ово трпет'!!!
Да смо весели!
Ал ће и то дочекати
— ко с' не исели.

Упражненија,
I.

Знам ја да више пута дође уредницима црно на очи, па не могу да рекну ни беле. Но последица тога ипак би била бела, т. ј. остала би у овом или оном броју која шпалтна чиста, тако чиста бела, да је ни највештији цензор, не би могао боље продуцирати. У таквом случају обично нађе врећа закрупу, и на упражњена места дођу каква упражненија. А да ти, драги мој „Стармали“ не би и тога понестало, — зато сам ја на свету. Ако ти даклемо моја упражненија не буду на одмет, а ти их не одметни; ако ти буду за домет, а ти што и дометни. Ако се буде што опарало (јер ја шијем врућом иглом и некуваним концима) а ти заши, ако што буде по старом фазону, а ти прекрој; ако буде која флека, а ти немој рефлектирати на то. Уопште ради што ти је год воља сја мојим упражненијама. Ја с њима нећу да се прославим, — та у моме дућану има лорбера пуна торба, а ја га продајем читаву шаку за два новчића. Ни сам до сада себи ни имена стекао, зато те молим, драги „Стармали“, да ми ти даш какво име, али тако, да га не може нико, ни после смрти моје помадарити.*)

Даклем сад да пређемо на ствар.
Али како да пређемо, кад је око ствари свугде бара и глиб.
Око које ствари?
Око које оћеш. Око сваке.

*) Примамо се кумства и потписаћемо вас „Бела“. То име неће нико помадарити, јер Маџари држе, да је већ маџарско. Ур.

Зар није око гимназије новосадске (бар с једне стране) бара и рибња пијаца?

Зар није око Панчева са више страна баруштина и Чангови?

Зар нису око Матице српске денунцијанти?

Зар нису око „најновијег Мецена“ српског: Герман, Анђелић, Анђалбанди, Неизбраност, Наименованост etc. тако да се мецен и не види (док не би дошао до њега изпод дере „Нашег Доба“.)

Но ајте да се ту, макар из Даље, мало задржим. 20 хиљада фр. на пенз. фонд професора гимназијски. То би била лепа ствар да има мало лепшу намеру. А зла намера вири из оне тачке, где се вели да ти професори морају доказати „да су доброг религиозно-моралног и ПОЛИТИЧНОГ“ владања (та да то нису не би ваљда могли бити професори).

Пословица наша вели: поклону се зуби не гледају. Ал ја морам да га видим, јер је овај зуб велик (већи с дебљи него Аца), па ипак је шупаљ и удара жиг на цео поклон. Јер „нов добротвор“ има своје назоре о доброту политичној, о религиозности и моралности. Ми знамо ко су код њега најморалнији, најрелигиознији и најлојалнији људи. Па кад буде опширније закладу своју удешавао, казаће он већ какву политику он мисли, и ко о томе да пресуђује.

Томе и таквом дару нека се радује ко хоће, — ми у томе назиремо нешто грозно, — зато сву нашу радост поклањамо Милану Грозном.

За данас — доста.

Бела.

Турска молитва.

„Не уједини, боже, каура!“
То беше стара турска молитва,
Тако се молише богу.
И Нашег Доба Турци
Похвалити се могу,

ПОДЛИСТАК.

Излечила се.

Шла у једном чину.

(Свршетак.)

СЕДМА ПОЈАВА.

Ујак. Милица.

Ујак (улази на средња врата; са стране.) Гле само како смо успели! (Гласно.) Добро јутро, мило Милче.

Милица (плаче и не одговара.)

Ујак. А шта ти је душо? Да ти није што у око пало? — (Долази јој ближе) Гле! Не плачеш ваљда?

Милица (јецајући.) Ох, та ја сам несретна!

Ујак. Ах, та то не може бити.

Милица. Може, може још како бити! — Ах, кад бих само могла умрети.

Ујак. Шта? Зар баш тако? Тако си здраво несретна?

Милица. Ох, ја сам најгрешнији створ на овом свету.

Ујак. Та немој за бога очајавати! Кад би те когод слушао шта говориш мислио би, да си можда прст посекала.

Милица. Да, ујо, ви ми још више чините на жао са вашом шалом.

Да нису никад желели
Поштену српску слогу.

Н—ђанин.

Ђира. До сада се мадарски језик ширио у ширину, а сад већ иде и у дубину.

Спира. Но, па тако ће боље ухватити корена. Ал ја те ипак не разумем шта разумеш под том дубином.

Ђира. Зар ниси чуо, да ћеду од сада помадаривати и господу лопове, арамије и убице.

Спира. Кад су пошли тако у дубину, још могу отићи и до гакла, и до ђавола. Па ће нас онда ђаво мадарским језиком наводити на зло.

П у с л и ц е

▽. Французи довикују Криспију зар и та лија?
— Јест: и та лија. Само што та лија није Италија.

✚ Кобург може бити задовољан. Народ гине за њиме. Јест гине за њиме, а пред жандарима.

* * А да ли Кобург гине за народом. То не знамо. Само да га чува дуплована стража.

С. Ко је видео Деаков монументат у Пешти видео је да су му ноге и трбу неприродно дебеле

Ујак. Па реци, шта ти је управо?
Милица. Та то је ружно — да је мој муж —
Ујак. То није ништа ружно што је он твој муж. Наравно да је твој.

Милица. Неверник један!

Ујак. Зацело, тек не говориш то о Јовану.

Милица. О њему, баш о њему. Гледај само. (Показује му слику.)

Ујак. Аха! Врло лепа женска. То је зацело, каква твоја пријатељица?

Милица. А читај само ово писмо!

Ујак. Но, па сасвим лепо, „остајем“ то је одерано, а даље „у старој љубави твоја — Катица.“

Милица. Али то је мога мужа. (Плаче.)

Ујак. Зар његово? Е, где ти само. Па баш Јовино? О ко би то и помислио!

Милица. Па је ли то све? То зар да ме утеша?

Ујак. Па да шта ћу ти ја? (Гледа опет слику.) Али бадава, баш лепа. Баш леп укус има тај Јован твој слатки мужић.

Милица. Ти га још хвалиш. Неби ни гледала слику.

Ујак. А зашто не, баш лепо дериште!

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

„Borszem-Janko“ вели то је за то, да се зна е је Деак умрло од водене болести

✚. Но ако је Деак и на монументу дебео ништа за то. Ако буду кад и Тису од камена резали, тај ће монумент бити много тањи.

□. „Н. Б. Дневник“ вели да су радикали неколико својих посланика позајмили либералима. — Е шта ћеш, брате, владиних посланика сад има толико да могу један другом и позајмити.

≡. А би ли „Видело“ хтело, да се и њему који посланик позајми. То би се у данашњем изобиљу могло учинити без икакве штете.

... Пера Тодоровић се хвали, да га је некад бранио и сам Стојан Бошковић. Хе, — кад би њега Стојан Бошковић сад бранио, — то би му више вредило.

π. А да се неће наш црквенонар. сабор држати у Кажиру? Па нека. Ако је Анђелићу незгодно да председава, онде је митрополит Косанић, пак ћемо замолити њега.

Хоћеш ли још?! . . .

Многоме од нас, доста је пута,
Судбина хола натрла нос;
Многи је био гладан и жедан,
Ишао често пешке и бос,
Па буд му нест'о последњи грош,
Пита га судба :

Милица (од једа престаје и плакати.) Иди само, и ти си таки.

Ујак. Немој то радити, Милче; та то су таке ствари, које су у свакидашњем животу постале већ обичне. Па то се код многих догоди, и то је врло лепо, јер тиме постаје живот мало занимљивији.

Милица. И то мени говори ујак. Рођени брат моје рођене матере? О, ни мислила нисам.

Ујак. Па не мислим ја то заиста. Ко зна шта је то све, чекај док дође он, па ће изићи дело на видело.

Милица. О, кад би био невин. Ал не верујем.

Ујак. Па чекај! Можда ћемо моћи из тог подераног писма још штогод прочитати.

Милица (гледа писмо.) Нема ништа, до неколико подераних речи.

Ујак. Е па и то је већ нешто.

Милица (чита.) -к-у-м- каква је то боже реч?

Ујак. -к-у-м- па то ништа друго није, до: пољубац.

Милица. О та то је ужасно — о пољупцима му пише шта проклета Катица. Дакле, тако се далеко упустио мој Јован.

Ујак. А гле овде -з-д-р-а-, а то не значи ни мање

хоћеш ли још?!
хоћеш ли још?!

„Ешкатор“ бесни по кући јури,
Забада нос у сваки кут,
Није му доста, што друге кињи
Него још он је бајаги љут;
Па кад ти прода њиву и кош
А он те пита :

хоћеш ли још?!
хоћеш ли још?!

Старчевић ено у хладу седи,
Са чела капље крупан му зној,
Да ли је кривац? . . Ил невин патник?..
А ко ће звати, боже ли мој?! . . .
Тужилац вели, да је баш лош!
За то га пита :

хоћеш ли још?!
хоћеш ли још?!

У старо доба многи је знао
За строгог судца не мили бој
Па кад му капрал, дре новом правдом,
Намештат' почне чакшира крој;
И прут се скрха ако је лош,
Пита га капрал :

хоћеш ли још?!
хоћеш ли још?!

Прод'о сам жито, Андрија рече,
Шта ћеш да т' купим, женице, је л' ?
А жена стаде потребе ређат :
Хајину, мантил, свилен амбрел,
Сатић и ланац обоце, брош —
Па онда поче смешкат' се мило :
хоћеш ли још?!
хоћеш ли још?!

Др. Казбулбуц.

ни више већ „рандеву“; то види свако дете, шта више и ђорава баба.

Милица. О, како сам јадна несретна!

Ујак. Е то баш није најлепше.

Милица. Но, видиш и сам.

Ујак. Ја нисам мислио испочетка, да из тога може доћи баш до кикања. Али ово „-к-у-м-“ и „-з-д-р-а-“, то се баш види.

Милица. Зацело, да се види.

Ујак. Ствар је врло озбиљна, и ја мислим да друга лека нема, но да се развенчате!

Милица. Па зар је већ дотле дошло?

Ујак. Ружичасти ланци и окови ваше љубавне свезе морају се раскинути.

Милица (плаче поново.) А ја сам га тако волела.

Ујак. Хја! То не помаже. Свршетак таквих ствари, ваљда си читала у романима, јесте обично — развенчање.

Милица. Па нема зар друге помоћи?

Ујак. Нема. И то захтева част твоје родбине.

Милица. Бар да нисам видела слику. Како ћу само, ох!

Ујак. Но ваљда нећеш и даље волети га. Мораш стегнути своје срце.

Досетке, наивности и др. из дечијег света.

Путовао сам на пароброду, на коме је путовала са својом матером и једна девојчица, тако од три—четир године. Ја хтедох да се упознам с њоме, ал она ми је с почетка само окретала леђа; но ипак смо се брзо упознали и сити наразговарали, т. ј. ја нисам морао много питати, она ми је све исприповедала: како им је код куће, како у башти, како у подруму, како на тавану и т. д. — штета само што уједаред опазих да је лађа стала под П. где они морадоше изићи. Моја мала нова знаница (само што јој не знам имена) већ је била на „Stehschiff“-у, кад се сети, да је нешто заборавила казати ми, — но, хвала богу, грло је имала здраво могла је довикати ми. А шта ми је довикнула? Ево ово: „Ја имам код куће и једног Стеву; зове се брат.“

И.

Господар Тоја, кад год донесе добру рибу кући са пијаци, жена му хтела би да зна пошто је била, а он увек одговори: Не питај! — То тако редовно бива сваког петка, а дешава се и средом и ма којим другим даном. Једаред не нађе госпр Тоја лепе рибе на пијаци, ал кад му је већ срце гракнуло на рибу, он купи оно што је нашао, неке кесегице и другу шпрљотину. Чисто је покуњен био кад је дошао кући. Онда ће његова мала Даринка да повуче матер за кецељу. Мати се саже. А Даринка јој пришапну: „Сад га можеш питати, пошто је била риба.“

Л. С.

Иста Даринка волела би да је старија него што јесте; а има сестру, Насту, која је већ претурила 22 године, ал кад је ко запита она каже, да има само 20. — То је Даринка више пута чула, па ће једаред

Милица. Не могу — ја га волим! — Морам бар од њега чути. Где је?

Ујак. Ја нисам за то, но ако баш хоћеш ја ћу га довести. (Оде на средња врата.)

Милица. Ох, како ћу га само погледати. (Почивка.)

Ујак (долази) Ево сад ће доћи, баш је пошао овамо. Само храбро!

Милица. Хоћу.

О С М А П О Ј А В А.

Јован. Пређашњи.

Јован (долази кроз средња врата.) Јеси ли ме звао ујо?

Ујак. Јесте; дед, Милице, почни!

Милица (гледа прво на Јована па онда на ујака.) Ја не могу ништа.

Ујак. Све којешта, мораш рећи!

Јован. Какве су то опет тајне — и шта ћу ја управо овде?

Ујак (Милице.) Дед дакле!

Милица. Говори ти, ја не могу.

Ујак (накашљива се.) Е, хајд најпослед.

Јован. Та то се нешто ужасно спрема.

рећи сестри: „Знаш шта, Насто, ти увек слажеш две године; дај ти те две године мени, кад теби не требају.“

Л. С.

Кости баш није било право, што је морао да легне у кревет, а старији су још остали за вечером. Отац му био добре воље, пак му рече: „Коста, кад заспиш кажи нам.“

Коста мало поћута па онда возгласи: „Заспао сам.“

— А како си заспао, кад ето говориш!

— Бунцам.

Бечејац.

Кувала мати фни пекмез од кајсија.

То је гледао и отац и сва деца. Мати је деца давала мало са варјаче, да коштају. А међу тим отац је приповедао, како је, он, кад је био дете једаред тога пекмеза много јео, па га је после омрзнуо, тако да ни сада не мари за-њ.

Кад је отац то свршио онда се јави Коста и рече матери: Мама, дај и мени много пекмеза, — да га и ја омрзнем.

Бечејац.

Детиња искреност.

„Моли мама господине“ —

Вели Паја мали,

„Да за мога брату неби

У бригу се дали.

Код куће је остат' мор'о,

Па у школу неће;

Јер му, знате, нешто ф а л и,

што му доћи смеће“

„Јесте л' барем? — уча пита,

Већ лекара звали“? . . .

— „Нисмо боме, нег чизме му

Окрпити дали“!

Др. Казбулбуц.

Ујак. Јест, ствар је врло озбиљна.

Јован. Тако. Но то је занимљиво.

Ујак (показује му слику.) Познајеш ли овај лик?

Јован (поплашено.) Овај лик? — А одкуд теби —

Ујак. Немој ми извијати; кажи: да или не!

Јован. То се никог не тиче!

Ујак (претећи.) Јоване, промисли се!

Јован. Ја немам ништа да се промишљам.

Милица (која је била леђима окренута све им се више приближавала.) Ох, боже!

Ујак (је отисне.) Пусту. — А ти јуначе ти се мораш са Милицом развенчати. То она хоће, — јер друге помоћи нема.

Јован. Немам ништа против!

Милица (узбуђена.) Јоване! Зар тако?

Јован (хладно.) Изволите нас милостива пустити, да ми мушки ствар свршимо.

Ујак (Милице.) Седи ти међутим на прочитај какву занимљиву новелу.

Милица. То ме је и убило — ох како ћу преживити срамоту. Јоване мој, спали ту слику и заборави на њу као што ћу је и ја заборавити.

Допуна к новом речнику.

Пилула = страсан дуваница.
 Саламура = велика салама.
 Трговина = пијан човек.
 Палица = женска која изгуби стид.
 Калопер = праља у манастирском прѣвору.
 Чивилук = шпајцетла, кад ко хоће чивутина да почасти.
 Крвоија = пијавица
 Папула = српски поп, који се помадари.
 Обала = кад се кијавичави људи љубе.
 Пудар = тана из пушке.
 Шиподер = мајстор крпа.
 Бравура = кад ти лопов отвори браву, а ниси му дао кључ.

П р о б а.

Весело се Ива
 Са вашара враћа;
 Кунио је срце
 Од меден-колача.

Довечер ће бити
 Код снаш' Ане моба, —
 Са отим ће срцем
 Драгојлу да проба.

Има Ива срце
 Још кудкамо слађе,
 Ал с њим' неће да се
 У срамоту нађе

Мора л' које срце
 Пукнути од зврце,
 Нека пукне ово
 Лицидерско срце.

Ујак. Али Милице!

Милица (Јовану.) Ја чиним на што ме срце гони.
 Нека ме одгурне, нека ме презре, али ја (падне пред Јована) не могу живити.

Јован (дигне је и загрли.) Слатко моје Милче!

Ујак (оде столу и преврће роман брзо.) „Како дивно мора да је кад се двоје мире!“ Где је само то дивно место; аха (чита.) „Један ватрен пољубац беше знак потврде новоме савезу, и чудно осећање, баш као електрична струја обузе двоје измирених.“ Ах та то је дивота; знам, Милице, да ниси ни сама лепше замишљала.

Милица (збуњено.) Шта, зар ти знаш?

Ујак. Ја да не знам; оно, голубице моја, све ти ја знам.

Милица. Па зар?

Ујак. Па зар ни хвала нећеш рећи, што ти жељу испунисмо.

Милица. Ја сам збуњена!

Ујак. Видиш како си била неблагодарна?

Јован. Немој даље, ујо! Доста ми је.

Ујак. Ено га гле, а што се не захвали. Ја и ти се мучимо као глумци ту, играмо улогу неких типова из романа, па нам још ни заслуге неће да призна.

Прими ли се ово,
 Друго ће да следи.
 И заиста тако с'
 Многи бол заштеди.

I.

Из трпезарије.

Седели калуђери при ручку. Дође ред и на печење. Чинија са печењем стави се пред игумана, ал баш оно парче које он воли није било окренито њему, зато се он нашали и окренувши чинију по својој вољи рече: овако се земља окреће. За тим гурне намеснику, но и овај је морао чинију боље да удеси, па и он рече: овако се земља окреће. Тако учинише и рекоше још неколико старијих калуђера. Кад дође чинија пред најмлађега у њој није било друго само ребра и парче шије. Он се на то намргоди и ево његових речи: Ви показивасте, како се земља окреће, а ја ћу сад да вам покажем како гром пуца; — па чинију на сред стола тресну и расплаши сву братију.

Младмали.

Једној лепој крадљивици!

у споменицу.

§. 1. За крадљивце суд постоји;
 то је већем стара ствар,
 јер крадљивци увек чине
 своје ближњем штету, квар,

§. 2. А шта теби да се суди
 сјајна звездо неба мог?
 украде ми срце моје
 а не даде за то свог!

§. 3. Казнити те с тога ваља,
 за то почуј строги суд

Милица. Разумем сад. И оно је слика —

Ујак. — моје кумице, Катице Жмировићеве, за коју ћеш већ доцније дознати. А ово је гле! (вади одерац део писма из шпага) одерани део писма.

Јован. Лакше, ујо!

Милица. Како ми се ругате! (Пружи обојци руке.)

Ујак. Гле како је блага!

Милица. Но ово ћу запамтити за навек, да не тражим „преко леба погаче.“

Јован. И ти си се излечила?

Милица. За навек, Јоване мој.

Ујак. И тако ја се сада могу удалити. Нисам вам више потребан.

Милица. Кад већ хоћете да нас оставите на само —

Јован. Ми ћемо се међу тим договорити како да вам захвалимо што сте тако лепо и вешто ствар на чисто извели. Је л' тако, Милице.

Милица. Тако је. Тако је.

(Завеса пада.)

С немачкога превео Ј. П. С.

само немој да ми буду
„параграфи“ узалуд.

§. 4. Хиљаду ћеш пољубаца
и да примиш и да даш,
а да рачун тачан буде,
ти бележи како знаш!

§. 5. Замеру ли штогод после
румене ти усне те,
а ми ћемо бог и душа
одпочети: „реците“!!!

Др. Казбулбуц.

★—————★

А. Ала бога ти, је-ли истина —

Б. А шта.

А. Ето сад сам баш заборавио шта сам хтео да
те питам.

Б. Ништа за то. Ја те ипак могу уверити, да је
то цела истина, што си хтео да ме питаш, па си за-
боравио.

А. А одкуд ти то знаш?

Б. Та мора бити да је истина; јер кад би била
лаж, ти је не би заборавио.

С о т о н и !

Да л' ти је когод певао песму,
ти црна слико злобе и лажи?
ти гадно врело свакаких зала!
да л, ти је пево? . . истину кажи!

И ако јесте, и ако није,
почуј и мојих гудала жице;
па ако нису славуја гласи,
оно су тиде=злослутнице!

Твоје ће владе нестати скоро,
оладне ће ти паклене груди,
а твојих злоћа отровни небој
наслеђи ће ти, наскори. . . људи.

Или зар може и више бити
сујете, злобе, пркоса, свађе,
нег што се данас у наших жена,
и наших — људи може да нађе?

Има л' и веће похлене луде
и веће грабње за новцем, кажи:
нег што је има тврдица неки
у новцу који спасење тражи?

Па пакост љута, суровост хола,
и томе равне не бројне људи
зал' има ди год реци ми, више
него у неких данашњих људи?

А што се тиче неслоге, лажи,
и то су нама погрешке старе,
погледај само, па се задиви.
погледај наше. . . новинаре!

Да ли и даље да бројим, реци,
„врлине“, што су „красиле“ тебе,
а сад си давно дао их нама,
да ми са њима „дичимо“ себе!

С тога ти, видиш, и левам песму,
с којом се ваљда још когод слаже:
„није *сото*на тако баш ружан,
ко „неки“ што би да га прикаже“.

Твој'а ће влада, тако ми Бога,
на скоро са свим нестати. проћи,
а ти ћеш онда код твојих ђака,
„баволске“ школе учити моћи!

Др. Казбулбуц.

С а и с п и т а.

Учитељ: Шта је то катикизис?

Дете: Молим, господине, катикиз или вјероученије
јест наука, која нас учи рачунати или боље рећи правилно
писати.

Учитељ: Где мазгова, то те је валда твој паметни
деда научио, (треба знати да је и деда био на испиту.)

Учитељ: Једна жена понесе котарицу јаја на пи-
јацу па знаш, жена ко жена, ком пет, ком шест за сексер,
како ком. — Колко је добила новаца?

Дете до душе, није ништ одговорило, ал' ја сам
се одмах сетио, да ће тај рачун згодан бити за кечкемет-
ске матуранте, зато сам га и прибележио.

Учитељ: Како се звала мати божија?

Дете (не зна:).

Учитељ: Но ко зна?

Сви ћуте, само се један подигне у кога би се, по лицу
судећи, најмање уздао да ће у IV. разреду „тако што“
знати, ал' млата братац претима, хоће очи да ископа оном
што се окренуо па га гледи, и као чуди се.

Учитељ: (за себе) откуд та срећа? Дакле сад ће
нам Штева казати. Но Штево?

Штева: Молим, господине, Милан укро кобасицу
што вам је нана . . .“

Учитељ: Не знаш, глупаче један, па што устајеш
онда? Седи! (Па да би мало забашурио а он брзо настави,
ал' онако најстрожијим тоном:) Шта зар нико не зна, срам
вас било!?

Сад се подиже један други екземпляр: Молим, госпо-
дине, мати божија звала се — „Марија Терезија.“

Учитељ: Где опет овог — Марија Терезија! Није
него роткве, коњу божији! Магарац је био и онај ко те је
послао у школу и онај ко те је примио, (попа одобрава
главом) ал' хоћете, бога ми, платити за то! (а непрестано
је гледао у Штеву.)

Учитељ: Сад ћемо мало о дужницима и веровни-
цима. Еле, Симо, шта би ја био према твојој оцу, кад би
му уззјмио 20 фор.?

Сима устао па се врпољи. — И казао би и неби.

WWW.UNILIB.RS
У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А
Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

Учитељ: Но шта се бојиш? Кажу слободно!

Сима: Ви... ви би били...

Учитељ: На шта ви... ви би... Шта би био?

Сима: „Молим господине, ви би били лакомислен ован, јер мој вам отац неби никад вратио.“

Сад је ред дошао да се што о човечијем телу каже. Дакле да би што достојанственије изгледало почеће господин онако из далека: Дакле нека нам Пелка каже шта има на глави?

Пелка: Мараму.

Учитељ: А шта имаш под марамом?

Пелка: Косу.

Учитељ: Тако, а шта ти је ово? (па је дупне одо-страг за сукњу).

Пелка: Сукња.

Учитељ: Но, а шта имаш под сукњом?

Сад следи једна подугачка пауза и разрогачене очи?

Учитељ: Но Пелка под сукњом, шта имаш под сукњом?

Пелка поцрвени до ушију. Сви прсну у смеј а надзорник узме реч: „Но, дете моје, зар не знаш шта те пита господин? Хоће да му кажеш да имаш тело. Дакле шта знаш о човечијем телу?“ (а учитељу — кажу — да је препоручио да од сада мање чита „Наше доба“ а више „методу“).

Прислушкивао Павел.

Љубио сам. . .

Љубио сам, грлио сам
девојчицу младу,
живио сам у радости
и заносном сладу.

Клела ми се богом живим
да ће бити верна;
да не трпи, да не мари
тог „лаћмана“ дерна.

Прођоше нам дани тако
у дивотном чару; . . .
— а ономад одведе је
трећи ка олтару!

Др. Казбулбуц.

Нова млада.

Нова млада доведена у кућу газдачку. Сви је држе као кап воде на длану. После десетак дана добише госте, пред којима се ваља подичити, не само како им је нова млада лена, већ и како је вредна и добра газдарица, — даклем њој рекоше да скува каву.

Млада оде у кујну пристави непржену каву у лонцу воде, па кува, кува, кува, ал зрна неће да одмекну. Свекра вата мука чекајући, — оће већ и гости да полазе, а кава још никако не долази. Онда ће повикати свекар: па шта је за бога с кавом? —

Па није још ни за лукац, — још је тврда; — одговори из кујне млада.

Подичили су се њоме.

Младмали.

ПОЗИВ НА ПРЕТПЛАТУ.

Молимо да се не заборави, да је ово последњи број ове (треће) четврти. — и да је њиме многим **истекла** претплата, — и да је сваки лист, баш ка' оно буре, т. ј. кад **истече** вино из њега а не **долије** се, мора се брзо расушити и распасти.

Ко то „Стармалом“ не жели, века што пре долије, — иначе би морали ми сами долијати, ма да нисмо лије.

Доливаније за четврту четврт, т. ј. за октобар, новембар и декембар износи 1 фор. за Аустроугарску, а 2¹/₂ дин. за све остале земље, куда је пошиљање поштом скупље.

Претплата се шаље у Нови Сад на

ИЗДАВАТЕЉСТВО „СТАРМАЛОГ“.

РВА ШЛОВИЉЕ.

Пошт. лађа
од 24. марта

1887. до
даље наредбе.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ: сваки дан у 5 и по сахати после подне.

Из НОВОГ САДА у ПОГИСКЕ ШТАЦИЈЕ: изузимајући петак сваки дан у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: сваки дан у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: средом, петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ЦАРИГРАД преко РУШЧУКА-ВАРНЕ: недељом у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ сваки дан у 10 и по сахата пре подне.

У НОВОМ САДУ, 23. марта 1887

ОДПРАВНИШТВО.

О Г Л А С И.

ФРАЊЕ ХРИСТОФА

БЛЕШТАВИ

ЛАК ЗА ПОД

без мириса, брзо се суши и трајан је

Са својих практичних особина и једнострукости у употреби згодан је за самосвојно лаковање патоса. Собе после 2 сата могу се употребити. Има га у разним бојама (које су као год и масне) а и без боје, који патосу само блеска дају.

Углед и упутство за употребу налазе се код стоваришта

Фрања Христоф, Берлин и Праг. 5-6

Проналазач и творичар правог блештавог лака за под. Стовариште у Н. Саду код Л. Стефановића.

Најбољи крв чистећи и побољшавајући лек

ЈОДКАЛИ-СИРУП

приправљени од Александ. пл. Ковача лекарника
у Вел. Бечкереку.

Особито се препоручује код сифилитични болести и код последица истих, проузрочене занемарењем, надаље код шкрофула, особито у они случајеви где се отоци жлезда и старе тирофулозне ране налазе.

Непроцењив лек против костобоље, главобоље, реуматички болести, живаца, болести на кожи, тешко зарасчујућим ранама, миграини, тешком дисању, падавици, одебљању, жутици, грчеви у материци, отоку цигерице и слезине. Да успех имаде нужно је 4—5 боца Јодкали-сирупа употребити.

Цена једне боце фор. 1.20

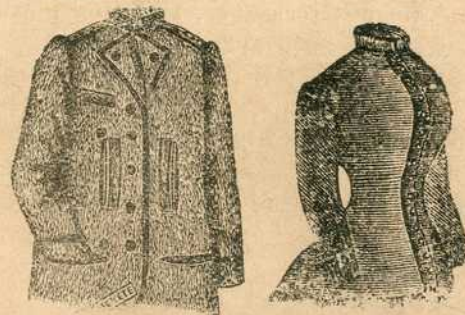
Главно стовариште А. пл. КОВАЧА, лекарна код „Спаситеља“ у Вел. Бечкереку.

ГЛАВНА СТОВАРИШТА: у Н. Саду: Апотека К. Грозингера. Осек: Ј. пл. Диенес. Земун: Фрања пл. Бенко. Загреб: Антон Кегл. (Barmherzige Brüder) Панчево: Ф. Рада. Београд: К. пл. Драскови; Суботица: Д. Дечи, апотекар.

Стовариште у Апотекама: Беч: А. Мол, Tuchlauben Nr. 9. Будимпешта: Јосиф пл. Терек, Königsgasse Nr. 12. Ђорђе Кригнер, Kalvinplatz. Александар Молдовањи, Wasserstadt. Сегедин: К. пл. Барчаи. Темешвар: К. Јанер. Ј. Тарцај. Мако: Кол. пл. Кулифај. Х.-М.-Вашархел: К. Бернатски. Печу: Кол. Гебел. Праг: В. Фрагнер, Nr. 205-III. Мишколц: Др. Ј. Сабо. Дебрецин: Др. Е. Рочнер. Сатмар: Ј. Босни. Кашау: Ф. Корлчт. Пожун: Венделин Хајм. Ђур: Ото Петри 3—10.

Само
1 ф. 80 н.

Влага, хладноћа!
не шкоди!

Непробојни, топли, трајни и за чудо јефтини су моји плетени вунени јакнови и особито добро стоје чојани и од лодна

„ГРАЂАНСКИ“-ЈАКНОВИ

за јесен и зиму, за господу, госпође, дечаке и девојчице, све по истој цени од 1 ф. 80 н. у I. каквоћи плетени. Ови славни „грађански“ јакнови за сваког су човека најнужнија одећа, и имамо га у овим бојама: пепељастих, мрких, мелираних, драп, бордо, плавих и црних. — Ко такву јакну има најбоље је од хладноће сачуван, јер се они приљубе уз тело, држе подједнаку топлоту и од драгоцене су вредности. Осим споменуте врсте има још две финије сорте:

Од fine зефирске вуне
густо исплетени и топли

3 ф. 25 н.

Од чоје и лодна у топл
лој зимској каквоћи

5 ф. 10 н.

За меру доста је да нам се пошаље обим преју. — Разашања са наплатам обавља само:

Ј. Фекете, разашања одећа.
БЕЧ, Hundsturmstrasse № 18/19.

2-12

! ЈОШ НИКАД ДОСАДА !

Један комад платна 1 риф широко (30 рифи)	ф. 3.75
Један комад платна $\frac{5}{4}$ рифи широко (30 рифи)	ф. 4.45
Један комад платна широко 1 риф (30 рифи)	ф. 4.70
Један комад платна широко $\frac{5}{4}$ рифи (30 рифи)	ф. 5.40
Један комад платна од „Гарна“ 1 риф широко (30 рифи)	ф. 5.25
Један комад платна од „Гарна“ $\frac{5}{4}$ рифи широко (30 рифи)	ф. 6.40
Један комад „креас“-платна (30 рифи)	ф. 5.—
Један комад шифона (30 рифи)	ф. 4.20
Један комад платненог оксфорда (30 рифи)	ф. 4.75
Један комад платненог сеџира (30 рифи)	ф. 5.75
Један риф изврсног угаситог или плавог глатког паркета	10, 15, 20, н.
Један риф изврсног двоструког паркета	15, 20, 25, н.
Један риф } Моде-Порхета } најновије мустре } са Бордуrom 39 н.	
Један риф } (Cosmanos) } за Госпође } без Бордуре 20, 25, 30 н.	
Један риф Молдона } за хаљине $\frac{5}{4}$ рифи широк 62 н.	
Један риф белог „Schmürl“-порхета $\frac{5}{4}$ рифи широк 21, 25, 30, 35 н.	
Један риф белог „Piqué“-порхета $\frac{5}{4}$ рифи широк 23, 25, 30, 35 н.	
Једна зимска чисто вунена марама од највеће сорте ($\frac{10}{4}$ вел.) најновије моде	ф. 3.30

При прегледу ових цена увериће се сваки, да друга мануфактурна трговина није у стању тако јефтино робу продавати, као

Моје стовариште у изложби за извоз из Аустро-Угарске државе код Аустро-Угарског Друштва (österreich.-ung. Export-Verein) у Бечу, I. Wollzeile Nr. 55 стоји сваки у свако доба слободно на располагању.

В. АДАМОВИЋ

ВЕЛИКО СТОВАРИШТЕ МАНУФАКТУРНОГ ЕСПАПА
ТЕМИШВАР, ГЛАВНА ПИЈАЦА.

10—15

Велико, добро сортирано стовариште моде-бордура, паркета, креаса, румбуршког и холандског платна, криветних хаљина, паршава за оловце, салвета, марама од памука и вуне.